

Akárki

Kalapja új. Mosolya szélesen kémli az utcát,
S mint vadász lesen, vár valakit, kinek köszönhet vissza
Kegyesen, mélyen, mégis jó magasról.

Sok pénze van. Pénz, pénz érzi folyton,
Koldusnak ad, a hálát zsebre vágja mélyen.
S kevésen mereng. Szivarja, mint a kémény...
Múlat mások beszédén.

Más kárán mulat, de rosszat kívánni fél,
Tán babonából, s így jó hírben él.
Nincs esküvő ahol meg nem jelen,
Temetésen is, de onnan korán meglép
És még feketében borozni betér;
Ivás közben kezét nézi, hogy meleg, s fehér.

Mi lehet Ő? Nem tudom!
Csak azt tudom, hogy kedvesen
Bámul szerte a világra,
S nincs szívében senki sem!

Budapest 1924. június 25
Zágonyi Jakab